Iulian Boldea, Dumitru-Mircea Buda (Editors)
CONVERGENT DISCOURSES. Exploring the Contexts of Communication
Arhipelag XXI Press, Tîrgu Mureș, 2016
ISBN: 978-606-8624-17-4
Section: Language and Discourse

HOW TO USE LEXICAL-SEMANTIC STRUCTURING MODELS IN TEACHING MEDICAL VOCABULARY

Simona Nicoleta Staicu

Assist. Prof., PhD, "Victor Babeș" University of Medicine and Pharmacy, Timișoara

Abstract: Our research paper focuses on the efficiency of lexical-semantic structuring models, namely the paradigmatic and syntagmatic ones, especially the derivative paradigmatic structuring models used in teaching practice. These techniques facilitate foreign students to achieve medical vocabulary more easily, correlating Romanian grammar rules, to absorb new medical terms by specifying the morphological classes they belong to. On the other hand, using these learning methods may lead simultaneously to a better understanding of lexical and grammatical meaning of medical terms in derivative series. Applying these types of exercises, may have an important role in training Romanian vocabulary and logical skills for foreign students, this actually being the purpose of our research work.

Keywords: medical vocabulary, lexical-semantic, paradigmatic, syntagmatic, communicative skills.

Repere didactice

Metodologiile moderne de învăţare a unei limbi, în cazul de faţă a unui limbaj specializat într-o limbă străină, au ca premisă ştiinţifică demersul didactic pe baza teoriei potrivit căreia limba reprezintă un sistem bine organizat, în interiorul căruia elementele constitutive nu sunt dispuse la întâmplare, izolat, ci după anumite norme şi în raporturi de intercondiţionare, ierarhizate pe cele două axe principale sistemice: axa paradigmatică şi cea sintagmatică (Sârbu 1977: 62-67; 1986: 99-115).

Organizarea paradigmatică a unităţilor semnificative ale limbii (lexicale, gramaticale) presupune dispunerea lor în paradigme, adică în grupuri lexico-semantice şi lexico-gramaticale, constând din serii lexicale tematice sau sinonimice, în perechi antonimice, relaţii polisemantice, serii derivative, familii de cuvinte etc. Astfel pot fi minimale, alcătuite din două sau trei unităţi lingvistice, ori maximale şi mixte. În paradigmele de tip mixt se întrepătrund cu regularitate diversele tipuri de relaţii paradigmatice, de exemplu sinonimia şi polisemia, antonimia şi derivarea, constituindu-se aşa numitele blocuri lexicale de tip mixt cum sunt paradigmele „sinonimico-antonimice", „antonimico-derivative", „polisemantico-antonimice".

Din perspectiva didacticii moderne a limbii române descrierea acestor relaţii paradigmatice este necesară dar nu şi suficientă, întrucât acest demers ar însemna doar însuşirea unor elemente şi relaţii lexicale cu caracter static. Învăţarea elementelor de vocabular şi de gramatică dintr-o astfel de perspectivă statică, deşi este mult uşurată de caracterul sistemic al acestora, este însă lipsită de perspectiva dinamică a utilizării lor în vorbire, traducere sau în scriere.

De aceea, se impune completarea demersului paradigmatic cu cel dinamic-contextual sau sintagmatic, în care elementele sistemului limbii sunt studiate şi însuşite de studenţii medicinişti după rigori de ordin didactic şi din perspectiva utilizării lor în lanţul vorbirii, strict

BDD-A25379 © 2016 "Petru Maior" University Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 13:00:24 UTC)

condiţionată de contextul situaţional, pe baza experienţei lor lingvistice, acumulate anterior. Această modelare structural–funcţională a unităţilor limbii conferă procesului didactic o orientare direcţionată către actul comunicării orale şi scrise.

În semantica modernă se manifestă un interes aparte pentru studierea proprietăţilor sintagmatice ale cuvintelor, fapt motivat, printre altele, de valoarea relevantă a potenţialului combinatoriu al cuvintelor (Bucă 1987: 134-141). Se acreditează tot mai mult ideea că cercetarea proprietăţilor sintagmatice ale cuvintelor reprezintă o metodă obiectivă de descriere a sensurilor lexicale. Potrivit acestei teze, cuvintele din aceeaşi paradigmă lexicală au proprietăţi sintagmatice comune.

Examinarea relaţiilor sintagmatice ale unui cuvânt trebuie să conducă la stabilirea partenerilor cu care se combină cuvântul dat, iar aceşti termeni alcătuiesc adevărate paradigme de „actanţi" colocabili cu lexemul guvernant în diverse tipuri de sintagme (Sârbu 1987-a: 53-64). Anturajul unui cuvânt este definitoriu pentru descrierea cu maximă precizie a comportamentului lexemului respectiv în context, în cazul de faţă, în limbajul medical.

Intercondiţionarea acestor două tipuri de relaţii sistemice este evidentă: pe de o parte, cuvântul ca membru al unei paradigme poate intra numai în anumite legături sintactice, adică poate să se combine doar cu anumite clase semantice de cuvinte, iar pe de altă parte, totalitatea relaţiilor sintagmatice ale unui cuvânt îi determină locul lui în paradigmă. Se poate afirma că sintagmatica este implicit prezentă în limbă şi explicit în vorbire, iar paradigmatica este implicit prezentă în vorbire şi explicit evidenţiată la nivelul limbii. Astfel, cercetarea unui tip de relaţii întotdeauna presupune şi analiza celuilalt tip, deoarece ele reprezintă principalele axe ale sistemului lexico-semantic.

Şi la drept vorbind, când spunem despre un student că are un vocabular bogat, avem în vedere nu doar acumularea de unităţi lexicale şi stocarea lor în memoria lui de lungă durată, ceea ce, într-adevăr, reprezintă o etapă esenţială a achiziţiilor fundamentale, dar nu rezolvă şi parcurgerea unor momente care favorizează formarea de deprinderi şi obişnuinţe de comunicare activă. De aceea, această etapă importantă trebuie să fie continuată şi completată în mod obligatoriu cu o etapă de utilizare creatoare a materialului însuşit, în lanţul sintagmatic al vorbirii (prin construcţii de sintagme, propoziţii simple şi dezvoltate, fraze, dialoguri, conversaţii pe teme medicale, investigații, anamneze, studii de caz ș.a.).

Aceasta este de fapt, ceea ce se recomandă ca principiu de bază şi de învăţământul tradiţional; predarea elementelor de vocabular şi de gramatică pe baze sintactice: orice cuvânt nou sub forma gramaticală învăţată, parte de vorbire în special, trebuie analizată în propoziții/ contexte.

Modele structurale: aplicații

Pentru învăţarea unui limbaj de specialitate de către studenţii străini se urmăreşte constant şi sistematic aplicarea creatoare în vorbire a unităţilor lingvistice învăţate pe bază de lectură sau prin exerciţii. Această aplicare trebuie să ţină seama de contextul situaţional, aflat în concordanţă cu experienţa acumulată de studenţi anterior într-o ţară străină şi cu realităţile lor ambientale.

În continuare vom prezenta câteva varietăţi de modelare a activităţilor de îmbogăţire şi nuanţare a vocabularului studenţilor medicinişti străini din anul întâi. Din marea diversitate a modelelor de structurare lexico – semantică şi sintactică a unităţilor limbii am selectat câteva pe care le considerăm deosebit de eficiente şi interesante prin noutatea lor. În această direcţie putem distinge trei tipuri de modele structurale:

BDD-A25379 © 2016 "Petru Maior" University Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 13:00:24 UTC)

I. **modele de structurare paradigmatică:** simple - cu serii antonimice, sinonimice, derivative; mixte – cu serii derivative antonimice şi serii derivative sinonimice;

II. **modele de sinteză semantică**

III. **modele de structurare sintagmatică**

I. Paralel cu aplicaţiile lexico–gramaticale menite să contribuie la lărgirea vocabularului medical al studenţilor se poate dezvolta la aceştia şi capacitatea intelectuală de a efectua operaţii de analiză şi sinteză, de inducţie şi deducţie a structurilor verbale din limbajul românesc medical. Acest obiectiv poate fi realizat în mod eficient prin modalităţi de structurare paradigmatică a cuvintelor după modele simple de tip derivativ, sau după modele cu caracter mixt, de tip derivativ - antonimic, ori derivativ – sinonimic.

Prin astfel de procedee se îmbogăţeşte considerabil vocabularul medical al studenţilor şi totodată, se dezvoltă capacităţile lor intelectuale şi practic – aplicative, necesare comunicării în cadrul instituţiilor medicale, în special, şi comunicării interumane, în general.

Spre exemplu, dacă se urmăreşte învăţarea temeinică a unui cuvânt, acesta va fi mult mai bine înţeles şi reţinut alături de corelatele sale semantice: sinonime, antonime, poliseme, omonime, precum şi alături de derivatele sale în cadrul unei familii de cuvinte, la care se ajunge în cele din urmă.

Astfel termenul medical „**a iriga”**, va fi mai bine reţinut de studenţi alături de derivatele lui:

1. **irigator** = instrumentul care produce acţiunea;
2. **irigare** = denumirea acţiunii;
3. **irigat** = rezultatul calitativ al acţiunii de „a iriga”.

Chiar şi fără o explicare detaliată a modelului, este foarte evidentă structura acestuia, care trebuie să fie bine cunoscută de student:

acţiune → cel ce face acţiunea → denumirea acţiunii → rezultatul acţiunii.

Acest model permite şi variante mai simple: este supus analizei primul termen al seriei şi se cere studenţilor deducerea derivatelor. După acelaşi model, constituim seria derivativă a antonimului pornind de la termenul medical „a iriga”:

„**a bloca”→ blocant → blocare → blocat**.

După același model se pot forma și alte serii derivative ale mai multor termeni medicali, care se vor însuşi ulterior, mai aprofundat de către studenţii străini:

„**a ingera”**→ ingerat → ingerare

„**a regurgita”** → regurgitat → regurgitaţie.

În acest fel am obţinut un model de tip mixt, derivativ – antonimic, în care se observă că ambele antonime urmează în derivare acelaşi model.

Propunem un exemplu și pentru alcătuirea seriilor derivative în cazul sinonimelor:

ingerare → ingerat → a ingera
(substantiv) (adjectiv) (verb)
înghiţire → înghiţit → a înghiţi
(substantiv) (adjectiv) (verb)

După cum se observă, cuvintele derivate pot fi definite cu ajutorul termenului de bază, aşa încât dacă se analizează un termen, studenţii pot deduce pe baza modelului dat, toate derivatele, până la constituirea familiei de cuvinte.

BDD-A25379 © 2016 "Petru Maior" University Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 13:00:24 UTC)

Iulian Boldea, Dumitru-Mircea Buda (Editors)
CONVERGENT DISCOURSES. Exploring the Contexts of Communication
Arhipelag XXI Press, Tîrgu Mureș, 2016
ISBN: 978-606-8624-17-4
Section: Language and Discourse

Utilitatea acestui tip de aplicaţii se axează spre dobândirea şi fixarea de cunoştinţe privind categoria termenilor medicali care arată/ exprimă acţiuni (verbe) şi a celor care denumesc acţiuni (substantive):

„a palpa" → palpare

„a diagnostica" → diagnosticare,

precum şi privind categoria termenilor care exprimă/ arată însuşiri (adjective) şi a celor care denumesc însuşiri (substantive):

sănătos → sănătate

tumefiat → tumefiere.

Practica didactică a demonstrat faptul că e mult mai anevoioasă conştientizarea la studenţi a acestor distincţii dacă se aplică procedee tradiţionale cu multe explicaţii teoretice.

II. Un alt model de predare – învăţare a unităţilor lexicale este cel bazat pe criteriul structural – semantic de **dezintegrare a conţinutului cuvântului şi de sinteză semantică**.

Acest model, mult utilizat în practica didactică tradiţională, dar fără o rigoare ştiinţifică întemeiată pe cercetări de semantică şi lexicologie, presupune parcurgerea a două etape didactice importante, în dublu sens.

1. formularea de către profesor a definiţiei unui anumit termen medical (de exemplu în cazul integramelor);
2. predicţia termenului respectiv de către studenţi, pe baza competenţei lor lingvistice.

De exemplu:

- se enunţă definiţia unui termen medical: „ansamblul reacţiilor locale ale organismului ca urmare a unei agresiuni de origine diversă: bacteriană, virală, antigenică, chimică, fizică" (DM, 2007: 596);
- studenţii trebuie să denumescă termenul vizat: **inflamaţie**.

În asemenea situaţii este posibilă şi etapa parcursă în sens invers: de la termenul dat la definiţia concretă a acestui termen: **sarcom** → „tumoră malignă dezvoltată din ţesutul mezenchimal, ale cărei celule prezintă o proliferare foarte activă, caracterizată microscopic prin prezenţa de numeroase celule atipice"(DM, 2007: 926).

Atunci când se urmăreşte şi dimensiunea derivativă a unui termen, modelul propus poate fi amplificat cu derivatele respective şi cu definiţiile acestora. De exemplu:

1. „care aparţine metastazelor sau provine din metastaze"(DM, 2007: 682)
2. **metastatic**;

1. „care determină, generează metastaze" (DM, 2007: 682)
2. **metastazant**;

1. „procesul de dezvoltare a metastazelor" (DM, 2007: 682)
2. **metastazare**

1. „desemnează localizarea la distanţă a unei tumori maligne primitive" (DM, 2007: 682)
2. **metastază**

III. Deosebit de eficiente se dovedesc a fi exerciţiile de îmbogăţire a vocabularului medical în limba română predat studenţilor străini, cum sunt cele prin care se solicită cu ajutorul stimulilor verbali ca replicile de reacţie să nu fie răspunsuri dintr-un singur cuvânt, ci

BDD-A25379 © 2016 "Petru Maior" University Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 13:00:24 UTC)

enunţuri fie mai restrânse sau chiar ample, construite după anumite **modele de structurare funcţional – sintagmatică** cu un ridicat potenţial comunicativ.

Stimularea prin modele structurale care implică utilizarea unor conectori negativi, adversativi ori disjunctivi, ar mări substanţial aportul creativ al studenţilor la rezolvări fericite, depăşindu-se cadrul unor replici – clişee, şabloane, prin formulare de răspunsuri, cum ar fi în cazul fixării formelor de plural:

Pacientului nu i s-a pus doar un diagnostic, ci mai multe… .
(singular) (plural)
Aveţi de tratat un hipertensiv sau mai mulţi ...?
Astăzi am efectuat o abdominoplastie, iar colegul meu câteva ... .

Învăţarea cuvintelor în serii derivative simple sau mixte, antonimice sau sinonimice are şi avantajul de a deprinde studenţii cu operaţii de abstractizare, generalizare, inducţie, deducţie, analiză şi sinteză, cu scopul de a-i determina să gândească în limba română.

Dar activităţile practice cu modele de structurare paradigmatică trebuie să fie finalizate prin exerciţii complexe de structurare funcţional – sintagmatică a termenilor învăţaţi, adică prin întrebuinţarea lor în enunţuri condiţionate de anumite contexte situaţionale, specifice actului de comunicare.

Se pot folosi în practica didactică modele de structurare sintagmatică prin extensiuni succesive, de tipul: cuvânt → sintagmă simplă → sintagmă complexă → propoziţie simplă → propoziţie dezvoltată → frază, pentru a stimula studenţii străini să aplice vocabularul medical învăţat în contexte cât mai largi, să se exprime corect din punct de vedere gramatical. De exemplu, li se propune un singur cuvânt şi li se solicită studenţilor să folosească modelul de structurare sintagmatică prezentat anterior pentru a dezvolta un enunţ medical de amploare.

Exemplu:

accident→ accident vascular→ accident vascular cerebral (AVC)→ Pacientul a suferit un accident→ Pacientul a suferit un accident vascular cerebral→ Pacientul a suferit un accident vascular cerebral care a survenit în urma diminuării circulaţiei prin scăderea presiunii sanguine.

Selectarea pe baza textelor medicale de specialitate a termenilor şi expresiilor necunoscute şi propunerea lor ca stimuli pentru continuarea unor enunţuri începute, fie la libera alegere a studenţilor ori dirijate contextual reprezintă modele eficiente în practică.

Exemplu:

Antibioticele se dovedesc a fi …
Starea bolnavului s-a agravat, astfel că …
E posibil ca evoluţia bolii să …
Îmi exprim rezerva în ceea ce priveşte …
În urma rezultatelor analizelor, suntem de acord să …

Exerciţiile prin care se sugerează exprimarea unor relaţii cauzale, concesive, adversative, disjunctive, exprimarea acordului, a dezacordului, a opoziţiei sau a contradicţiei, a posibilităţii/ imposibilităţii, a siguranţei/ dubiului, a probabilităţii şi a altor relaţii cu tentă **pragmatică**, trebuie să fie mai des utilizate în practica predării limbajului medical.

Dată fiind marea varietate a circumstanţelor medicale în care are loc actul de comunicare, sub aspect didactic, tipologia unor astfel de exerciţii cu o valoare pronunţat comunicativă şi pragmatică trebuie să fie substanţial amplificată şi diversificată.

BDD-A25379 © 2016 "Petru Maior" University Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 13:00:24 UTC)

Concluzii

În activitatea practică cu studenţii medicinişti străini am observat că eficienţa exerciţiilor lexico-gramaticale nu depinde, în primul rând, de cantitatea lor ci de măsura în care ele solicită efortul intelectual prin felul cum sunt formulate, punându-se un accent şi pe feedback-ul primit în cadrul orelor de învăţare a limbajului medical. Eficienţa exerciţiilor este condiţionată de înţelegerea scopului propus, a necesităţii exerciţiului respectiv în contextul situaţiei de învăţare date, de cunoaşterea regulilor şi a noţiunilor lexico-gramaticale, de claritatea performanţelor ce trebuie atinse.

Am constatat că exerciţiile lexico-gramaticale bazate pe modelarea paradigmatică derivativă, a familiilor de cuvinte şi a extensiunilor sintagmatice au o valoare formativă considerabilă, contribuind în mai mare măsură decât alte tipuri de exerciţii la dezvoltarea gândirii logice a studenţilor străini, la lărgirea cercului lor de reprezentări şi noţiuni medicale în limba română, îndeosebi la cultivarea exprimării corecte, orale şi scrise. Totodată, în structurarea acestor exerciţii trebuie să se ia în considerare caracterul de sistem al limbii, în general, şi al compartimentului lexico-gramatical, în special.

Practica didactică ne-a demonstrat eficienţa utilizării modelelor de structurare paradigmatică şi sintagmatică în asimilarea simultană a cunoştinţelor de vocabular şi de gramatică, în comparaţie cu folosirea altor tipuri de exerciţii.

Dintre metodele aplicate în practica didactică, având o eficacitate ridicată, am putea enumera: metoda modelării paradigmatice derivative, care presupune, în acelaşi timp, şi inducţia şi deducţia logică precum şi procedee de extensiune sintagmatică prin care să se atingă performanţele discursului medical, formarea de enunţuri simple şi complexe cu valoare comunicativ-pragmatică, observaţia, explicaţia însoţită de analiza şi sinteza semantică, demonstraţia, conversaţia medicală, dialoguri, investigaţii medicale, unele exerciţii cu caracter creator (repetare de replici cu modificare şi/sau cu adăugire, exerciţii de substituţie, de transformare).

Însuşirea lexicului specializat are loc în baza textului tematic. Textele studiate conţin structuri terminologice şi gramaticale specifice domeniului medical vizat, iar sarcinile şi activităţile de învăţare sunt concepute pentru a dezvolta diverse abilităţi practice. Fiecare text de specialitate este urmat de un set de exerciţii ce au menirea de a consolida atât mesajul informativ al textului, cât şi de a fixa terminologia de specialitate. În acest caz exerciţiile sunt adaptate nu numai la natura subiectului, dar şi la nivelul general de pregătire al studenţilor.

În vederea fixării lexicului specializat se pot propune: depistarea şirurilor sinonimice şi a cuplurilor antonimice atât ale lexemelor uzuale, cât şi ale celor de specialitate; formarea derivatelor cuvintelor propuse; explicarea termenilor medicali, oferind definiţia din punct de vedere al specialiştilor (pentru grupele cu nivel avansat se permite compararea definiţiei din dicţionarul specializat cu cea prezentată de studenţi).

Aceste tipuri de exerciţii au, totodată, un rol determinant în formarea şi dezvoltarea exprimării logice a studenţilor străini în limba română. Capacităţile de învăţare cu o mai mare uşurinţă de către studenţii medicinişti a unei limbi străine sunt influenţate pozitiv prin operarea cu paradigme derivative.

Aplicarea în cadrul cursurilor practice de învăţare a limbii române a unui număr mare de exerciţii axate pe modele de derivare contribuie substanţial la formarea unor deprinderi de operare inductivă şi deductivă, necesare studenţilor. Acest aspect ilustrează iniţierea lor în construcţii morfolexicale pe bază de inducţie (de exemplu, alcătuirea unei paradigme derivative pornindu-se de la un model abstract dat: verb „acţiune” → substantiv „denumirea

BDD-A25379 © 2016 “Petru Maior” University Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 13:00:24 UTC)

acţiunii" → adjectiv „calitatea acţiunii") sau pe bază de deducţie (de exemplu, alcătuirea unei serii derivative pornindu-se de la un cuvânt dat - de bază: verb, substantiv, adjectiv).

Trebuie precizat că, deşi metodologia propusă de noi este relevantă din motivele menţionate anterior, etapa exersării pe bază de modele paradigmatice derivative fiind necesară în învăţarea unei limbi, dar nu şi suficientă atunci când avem în vedere pregătirea studenţilor străini pentru actul comunicării. De aceea, considerăm că acestei prime etape, este absolut necesar să-i urmeze o alta şi anume aplicarea acestor modele paradigmatice, care contribuie la dezvoltarea gândirii active pe baza unor reguli de derivare date, în activităţi didactice complexe de structurare sintagmatică a unităţilor limbii române în enunţuri cu evidente valori comunicativ-pragmatice.

Atât modelul analitic (paradigmatic), cât şi cel de sinteză (sintagmatic) vizează un obiectiv fundamental comun şi anume, utilizarea unităţilor limbii achiziţionate analitic, în lanţul sintagmatic al vorbirii, prin parcurgerea unui complex şi dificil traseu: de la competenţă la performanţa de comunicare a studenţilor străini în limba română, dezvoltându-li-se, astfel, aptitudini creative în procesul comunicării medicale.

În concluzie, modelarea paradigmatică derivativă, precum şi modelele de structurare sintagmatică cu utilizarea unor mărci de tip pragmatic s-au dovedit a fi cele mai productive metode în deprinderea lexicului medical românesc de către studenţii străini.

BIBLIOGRAPHY:

Bara, Mariana, „Adaptarea terminologiei medicale în limba română actuală", în *LR*, nr. 4, 2008, p. 419-433.
Bidu-Vrănceanu, Angela, „Une modalité de description paradigmatique au niveau de lexique", în *Révue Roumaine de linguistique*, XV, nr. 6, 1970.
Bidu-Vrănceanu, Angela, Forăscu, Narcisa, *Modele de structurare semantică*, Timişoara, Editura Facla, 1984.
Bidu-Vrănceanu, Angela, *Câmpuri lexicale din limba română. Probleme teoretice şi aplicaţii practice*, Bucureşti, Editura Universităţii din Bucureşti, 2008.
Bidu-Vrănceanu, Angela, (coord.) *Terminologie şi terminologii*, Bucureşti, Editura Universităţii din Bucureşti, 2010.
Boc-Sînmărghiţan, Diana, Luca, Gabriela-Mariana, Staicu, Simona Nicoleta, *SINCRON-Limba română ca limbă străină pentru medicinişti*. A_1-A_2, *Caiet de exerciţii*, Editura Victor Babeş, Timişoara, Colecţia Manuale, 2013.
Bucă, Marin, „Proprietăţile sintagmatice ale cuvintelor", în vol. *Studii de limbi şi literaturi moderne*, Timişoara, TUT, 1987, p. 134-141.
Cartaleanu, Tatiana, Cosovan, Olga et al., *Formarea de competenţe prin strategii didactice interactive*, Chișinău, Centrul Educațional Pro Didactica, 2008.
L'Homme, Marie Claude, *La terminologie: principes et techniques*, Montréal, Presses de l'Université de Montréal, 2004.
Nica, Marius, *Elemente de didactica predării limbii și literaturii române*, Ploiești, Editura Universității Petrol-Gaze din Ploiești, 2013.
Nistor, Valeria, „Observaţii asupra lexicului specializat", în vol. *Probleme de terminologie slavă*, nr. VII, Timişoara, UVT, 1999, p.173-178.
Purdela-Sitaru, Maria, „Limbajul medical între tradiţie şi inovaţie", în *SPHP*, 1, 1992, p. 275-290.
Sârbu, Richard, *Antonimia lexicală în limba română*, Timişoara, Editura Facla, 1977.

BDD-A25379 © 2016 "Petru Maior" University Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 13:00:24 UTC)

Sârbu, Richard, „Descrierea sintagmatică a sensului lexical", în vol. *Buletin informativ metodico-ştiinţific*, III-IV, Timişoara, TUT, 1986, p. 99-115.
Sârbu, Richard, „Colocaţie şi coligaţie în sintagmatica lexico-semantică", în vol. *Filologie XXX*, 2, *Lingvistică*, Timişoara, TUT, 1987-a, p. 53-64.
Sârbu, Richard, „De la sintaxa sensurilor la sintaxa cuvintelor în solidarităţile sintagmatice", în vol. *Lexicologie şi semantică*, Timişoara, TUT, 1987-b, p. 79-94.
Staicu, Simona Nicoleta, *Aspecte ale limbajului medical românesc actual. Perspectivă sincronică -sistem şi discurs*-, Timișoara, Editura de Vest, 2016.
Rusu, Valeriu, *Dicţionar Medical*, (DM), Bucureşti, Editura Medicală, 2007.

BDD-A25379 © 2016 "Petru Maior" University Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 13:00:24 UTC)